

Θαλασσινές Σπηλιές

Του Χριστόδουλου
Χατζηγεωργιάδου*

**Η ανάπτυξη
δεν είναι αυτή
που θέλουμε,
ας μη γίνει αυτή
που μας αξίζει...**

Το θέμα των αναπτύξεων στην περιοχή των Θαλασσινών Σπηλιών στο Δήμο Πέγαιας έχει οδηγήσει σε δημόσια κατακραυγή ως αποτέλεσμα και της προβολής που του δόθηκε, αρχικά από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και στη συνέχεια από τα παραδοσιακά μέσα

μαζικής επικοινωνίας. Το θέμα συζητήθηκε, σε μια θυελλώδη όπως εξελίχθηκε συνεδρία, και στην Επιτροπή Περιβάλλοντος της Βουλής.

Το ΕΤΕΚ έχει χαρακτηρίσει τη σημερινή κατάσταση ως προδιαγεγραμμένο έγκλημα. Ένα έγκλημα που ξεκίνησε περί τα τέλη της δεκαετίας του 1990. Το 1999 το ΕΤΕΚ είχε φθάσει μέχρι το Ανώτατο Δικαστήριο για να αποτρέψει την επερχόμενη περιβαλλοντική καταστροφή, χωρίς δυστυχώς να βρει ανταπόκριση και στήριξη. Αντίθετα, παρατίθεται χωρίς κάποιο άλλο σχόλιο, πως στο πλαίσιο της υπεράσπισής της η Πολιτεία επέλεξε να αμφισβητήσει πως στους σκοπούς του Τεχνικού της Συμβούλου, που θέσπισε με βάση νόμο της Δημοκρατίας, περιλαμβάνεται η προστασία του περιβάλλοντος, θέση που αποδέχτηκε δυστυχώς το Δικαστήριο!

Δέκα περίπου χρόνια μετά, το 2008, το έγκλημα επαναλαμβάνεται με την έκδοση Ατομικής Διοικητικής Πράξης από τον τότε Υπουργό στο πλαίσιο της εξέτασης ενστάσεων, για απόδοση δικαιώματος ανάπτυξης στην περιοχή που δεσπόζει στις φωτογραφίες που βλέπουμε σήμερα. Και τούτο ενώ φαίνεται πως υπήρχε η δυνατότητα επιβολής απαίτησης για διενέργεια δέουσας μελέτης για εκτίμηση των επιπτώσεων στο περιβάλλον. Αντί δηλαδή το κράτος να αξιοποιήσει την ευχέρεια, απαιτώντας τη διενέργεια της μελέτης, ώστε να προστατευθεί το απείρου κάλλους φυσικό τοπίο και να διασφαλιστεί η προστασία μιας ευαίσθητης περιβαλλοντικά περιοχής, αναζητήθηκαν τρόποι εξαίρεσης από την

υποχρέωση αυτή.

Το γεγονός αυτό από μόνο του καθώς και η έλλειψη αντίδρασης που να δημιουργεί πραγματικό κόστος σε όσους είχαν εμπλοκή στην εξέλιξη αυτή είναι ενδεικτικό της κατάντιας της κοινωνίας μας. Μια κοινωνία που παρακολουθεί ως απλός θεατής και μόνο, την καταστροφή ενός μοναδικής ομορφιάς τοπίου που συνιστά χώρο μοναδικής περιβαλλοντικής αξίας.

Δυστυχώς στο δίλημμα που τέθηκε ενώπιόν μας ως κοινωνία, κατά πόσο τα διαμάντια αυτού του τόπου, όπως είναι η περιοχή των Θαλασσινών Σπηλιών, επιθυμούμε να τα διαφυλάξουμε ως κόρη οφθαλμού ώστε να τα παραδώσουμε άθικτα στα παιδιά μας ή αν προτιμούμε να τα αφήσουμε έρμαιο στο πρόσκαιρο οικονομικό συμφέρον των ολίγων και να τα παραδώσουμε ζωμένα από επαύλεις, προτιμήσαμε το δεύτερο.

Προτιμήσαμε να επιτρέψουμε να τα απολαμβάνουν εκείνοι οι ολίγοι που δύνανται να αγοράσουν τις επαύλεις οι οποίες πλέον δεσπόζουν της περιοχής και να καρπωθούν το οικονομικό όφελος μια φούξια επιχειρηματιών που τις έχουν ανεγείρει.

Αν πραγματικά μας έχουν μείνει ίχνη ευαισθησίας, μην πω και αξιοπρέπειας, θα πρέπει να προβληματιστούμε. Ίσως να έχει έρθει η στιγμή να σηκώσουμε το βάρος της ανευθυνότητας μας απατώντας την ανάκληση της διοικητικής πράξης βάσει της οποίας εντάχθηκε η ευαίσθητη αυτή περιοχή σε ζώνη ανάπτυξης και την ανάκληση των αδειών που εκδόθηκαν βάσει αυτής.

Ίσως να έχει έρθει η στιγμή να απαιτήσουμε την αποκατάσταση του φυσικού τοπίου αναλαμβάνοντας ως κοινωνία το κόστος της αδράνειας μας.

Την ίδια ώρα θα πρέπει να απαιτήσουμε όπως ληφθούν εκείνα τα μέτρα αποτροπής ανέλογων περιστατικών στο μέλλον. Τα εργαλεία υπάρχουν, φτάνει να υπάρχει πολιτική βούληση. Και η τελευταία δημιουργείται κύρια από τη λαϊκή απαίτηση.

Αν όχι τότε, πολύ φοβάμαι πως έπονται ανάλογες, αν όχι και χειρότερες περιπτώσεις στον Ακάμα, στο Ακρωτήριο και αλλού με μη αναστρέψιμες πλέον συνέπειες.

*Διευθυντής ΕΤΕΚ

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Δευ, 19 Μάρτιος 2018, p.6

Αποδελτίωση:19/03/2018

